

ZELK ZOLTÁN

Eljő

*Eljő az éjszaka mikor
a vakok egyseregbe gyűlve
fehér botjukat térdükön kettétörik
s rakják halomba és fölgyújtják,
aztán a tűz körül,
a máglyára vetett vakság körül
úgy ugrálnak, úgy hujjogatnak:
recseg az égbolt, mint az ablak
s a szilánkok fölvérezik
az alvók homlokát!*

*S mikor a tűz csitul, apad
és már csak parazsa
hunyorog az ég parazsaira,
ők elindulnak fölfedezni a
gyermek arcát, és a zöldet,
az avart és a zúzmarát,
s lábuk mellett, mint addig, most is
a rájuk fölnéző ragaszkodás, a
fenyőgyanta tekintetű kutyák.*

És eljő

*És eljő majd az éjszaka
s az éjszakában az a pillanat,
mikor az ágon alvó madarak
mind fölrebbennek s egycsapatban
úsznak a boldog ég alatt.
Nem! nem! ők nem a Holdra tartanak!
nem a szomszédos Marsra, Jupiterre:
halottaink lakta messzi szigetre!
a szentek, az istenfestette
piros, kék, szürke, fekete, smaragd
és aranytollú madarak!*